

Глава XII

Рицарят Жирар дьо Шанли спря за миг коня си, дигна дес-
ница, за да ^сзкрие очи от ослепителния блясък на огрения от слън-
цето сняг и се загледа в хубостта на удния невидан град, който
израстваше в далечината невероятен като приказка.

Две могъщи крепости се издигаха върху два високи хълма,
между които се провираше широка пълноводна река, а трети обръч
от крепостни стени затваряше всеки достъп до града. ~~Истиците~~
^{по хълмовете} ~~копиеносците на десния бряг~~ се тълпяха, гъсто прилепнали една към
друга, малки къщи, които сякаш всеки миг щяха да се струполят в
бездната.

Това беше Търново - ^инепрестъпното гнездо на господаря на
всички българи и вълси...

Жирар подкара коня си надолу, по тесния друм, който се
виеше в планинските теснини и след миг препусна към главната пор-
та на стената, която пресичаше друма между Трапезица и реката.
Стражите копиеносци изгледаха ошудени и поразени невиданото до
тогава видение. Какъв бе този чужденец, облечен от главата до
петите с бляскава стомана? Дори и конят му бе загърнат в завивка,
която се спущаше до земята. От откритият наличник надничаше младо,
русо лице, На рамото му се вееше бледозелена кордела. Също такава
кордела беше завързана и на копието му, което бе дълго, с кръгла
дръжка и остър връх. Върху щита му бе вкован с тъмна мед един со-
кол с две глави. Черният му кон бе невероятно ^бедър и висок.

На неумел ромейски език той им обясни, че е дошъл на гости
у свои роднини, че е от войската на кръстоносците. Стражата широ-
ко разтвори градските порти и младият рицар тръгна по десния бряг
на реката. Край двата бряга бяха срупуани гъсто една до друга
дребни двукатни къщурки, с тесни, криви улички и малки площадчета.
От ляво и дясно се издигаха тъмни и застрашителни венците на кре-